

Bratia a sestry,

z dejepisu sa dozvedáme o strašných udalostiach, keď bol ľudský život znevažovaný. Otroci neboli pokladaní za ľudí, ale za tovar, s ktorým sa obchoduje. Inokedy sa z ľudí stávali iba čísla. Niektorí ľudia boli prirovnávaní ku škodcom, parazitom, ktorých treba vyhubiť. Je smutné, že sa s tým stretávame dodnes. Ľudia, ktorí mali nejaké telesné alebo duševné postihnutie, neboli pokladaní za hodných života. Nedopúšťali sa toho stroje alebo zvieratá, ale človek voči človeku!

Ľudský život si máme vážiť. Vzorom je pre nás Ježiš Kristus. Uvidel človeka, ktorý bol slepý od narodenia. Nevidel slepca. Nevidel postihnutého. Ježiš videl v prvom rade človeka. Áno, takého, aký bol a s tým, čo mal, ale stále človeka. Videl ho komplexne. Ježiš videl jedinečnú ľudskú bytosť. Slepota toho človeka, bolo niečo, čo ho od ostatných odlišovalo. My ľudia sa v mnohých ohľadoch líšime. Zlé je to, keď odlišnosť iného je vnímaná ako znak jeho alebo jej menejcennosti.

Učeníci, narozdiel od svojho Majstra, nevideli človeka, ale videli slepca. Ten človek sa pre nich stal iba ilustráciou alebo predmetom teologickej debaty. Boli ako vedci, ktorí skúmajú v laboratóriu nejakú nebezpečnú látku. Zaoberajú sa ňou. Robia testy, a potom píšú odborné texty. Stále je to len predmet bádania, od ktorého si držia odstup. Učeníci spravili zo živého človeka predmet. Z ich otázky vyplýva, že chorobu alebo postihnutie vnímajú ako Boží trest za hriech. V Starom zákone sa stretávame s niečim podobným. Jóba sa snažil jeho známi presvedčiť, že zlé veci, ktoré sa mu stali, sú dôsledok nejakého Jóbovho hriechu. Učeníci zmýšľali rovnako. Slepota musí byť trest za hriechy jeho rodičov. To si ešte vieme predstaviť, ale ako by to mohol byť trest za jeho vlastný hriech! Už sa predsa slepý narodil. Ak by aj platilo, že choroba je trest za hriech, ako by mohol zhrešiť a potom oslepnúť. Je to logicky nesprávne, ale aj také vie byť ľudské premýšľanie.

Učeníci o ňom nič nevedeli. Nepoznali ani jeho rodičov. V podstate ich nezaujímal. Nechceli mu pomôcť, ale dovolili si o ňom rozprávať, a to s tým predsudkom, že je tam niekde nejaký hriech, ktorý mu slepotu spôsobil. Rozprávali o ňom, ale nič viac. Ježiš nerozprával iba o ňom, ale rozprával sa aj s ním. Kým učeníci iba rozprávajú, Ježiš pomáha.

Prvé slovo dnešného textu je „idúcky“. Ježiš bol na ceste. To nás vedie k zamysleniu nad tým, kde bol predtým a čo sa tam stalo. Keď nahliadneme do predchádzajúcej kapitoly, zistíme, že Ježiš bol v chráme a chceli ho tam ukameňovať. Bolo to veľmi vážne. Ľudia už držali v rukách kamene. To takomto hroznom zážitku, Ježiš aj naďalej hľadá na človeka. Nezatrpkol ani nezanevrel. Neodsúdil celé ľudské pokolenie ani vtedy, keď sa pri svojich vlastných učeníkoch stretával s nevierou. Ježiš čelil od ľudí slovným aj fyzickým útokom. Napriek tomu mu bola túžba po odplate alebo pomste absolútne cudzia. Aká úžasná je Božia láska?!

V Evanjeliu podľa Jána Ježiš hovorí, že nikto nemá väčšiu lásku, než ten, kto život položí za svojich priateľov. Takto definoval najväčší prejav lásky. Sám Ježiš aj túto najväčšiu lásku prekonal. Na kríži netrpel iba za niektorých ľudí. Obetoval sa za hriech sveta. Ešte aj na kríži sa modlil za tých, ktorí Ho ukrižovali. Božia láska je láska k svetu, pre každého jedného človeka. Apoštol Pavol napísal v Liste Rimanom: „Lebo za spravodlivého sotvakto umrie, aj keď sa za dobrého azda niekto umrieť odhodlá. Ale Boh dokazuje svoju lásku k nám tým, že Kristus umrel za nás, keď sme boli ešte hriešni.“ (5, 7-8) Božia láska nerozlišuje. V evanjeliách by sme našli ešte viacej takých príbehov, ako je ten dnešný. Ježiš pristupoval k chorým aj k zdravým, k bohatým aj k chudobným, k hriešnikom aj k tým, ktorí sa pokladali za spravodlivých. Ježiš vidí v každom z nás v prvom rade človeka, ktorý je hoden lásky a záchrany.

Ježiš je svetlo sveta. Ježišovo svetlo svieti pre nás a má svietiť aj skrze nás. V Evanjeliu podľa Matúša Ježiš hovorí: „Tak sviet' vaše svetlo pred ľuďmi, aby videli dobré skutky a velebili vášho Otca, ktorý je v nebesiach.“ (5, 16) Na človeku, ktorý bol slepý od narodenia, sa zjavili Božie skutky. Božie milosrdenstvo aj nás má viesť k milosrdenstvu. Boží jedinečný skutok záchrany skrze Krista nás má viesť k tomu, aby sme hľadali Božiu vôľu a konali to, čo je dobré. Na tomto svete sme len určený čas. Kým žijeme, máme konať skutky Toho, ktorý poslal Ježiša. Veríme v Ježiša Krista, a preto vidíme svetlo. Je to svetlo, ktoré nikdy nezhasne. Bude svietiť aj potom, keď sa naše oči zatvoria a stratí sa denné svetlo. Je to svetlo nádeje.

Dnešný text nás tiež môže viesť k premýšľaniu nad tým, prečo Boh dovolí, aby bolo zlo na svete. Prečo ľudia trpia chorobami a telesnými postihnutiami? Prečo sú tu vojny a prírodné katastrofy? Jediná adekvátna odpoveď, ktorú ako kresťania máme, je trpiaci Kristus. Zvestujeme Ježiša, ktorý bol ukrižovaný. On je naším svetlom v tme. Veríme, že niet na tomto svete takej tmy, ktorá by zahalila Ježišovo svetlo. Nádej, ktorú máme vierou v Ježiša, sa snažíme odovzdávať ďalším. Bohu nie je ľudské utrpenie ľahostajné. Kým bude svet svetom, bude tu aj zlo, núdza, utrpenie a smrť. Rovnako tu bude aj evanjelium. Evanjelium nezanikne, ani keby celý svet zanikol. Bohu nie sme ľahostajní. Nepozera sa z hora na ľudské trápenie. Boh prišiel do toho sveta a priniesol na svet večnú záchranu. Ak veríme v Ježiša Krista, potom majme v úcte život každého človeka.

Bratia a sestry, Ježiš sa nad nikoho nepovyšoval. Ponižil sa až po smrť na kríži. V Ježišovi je naša záchrana. Sme Ježišovi nasledovníci. Nech sa naša viera v Krista prejaví na našom prístupe k iným ľuďom. Hľadme na druhých ľudí tak, ako na nich hľadel Ježiš Kristus. Amen.

Vypočujme si slová vyslania, ako sú napísané v Liste Rimanom v 12. k.:

„Láska nech je bez pokrytectva! Zošklivujte si zlé, pridržajte sa dobrého! Naklonení v bratskej láske, predbiehajte sa navzájom v úctivosti,...“

Milosť nášho Pána Ježiša Krista, láska Božia a účasť Ducha Svätého so všetkými nami. Amen